

”Hvad regner han os for?”

3. søndag e. trinitatis. 10. juli 2011, Gratiakirken og Løsning Frikirke, pastor LGJ

Salmer: 691 – 30v5-6 – 464 – 475

Læsninger: Es 57,15-19. 1 Pet 5,6-11. Luk 15,1-10.

Bøn

Vend dig til mig, og vær mig nådig, for jeg er ene og hjælpeløs.

Se min nød og elendighed, og tilgiv alle mine synder!

Jeg længes efter dig, Herre, jeg stoler på dig, min Gud.

Lad mig ikke blive til skamme! *Salme 25,16.18.1.2a*

Lukas 15,1-10

Alle toldere og syndere plejede at holde sig nær til ham for at høre ham. Og både farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde: "Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem."

Da fortalte han dem denne lignelse og sagde: "Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems i ørkenen og går ud efter det han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det på sine skuldre med glæde. Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: 'Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.' Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i Himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.

Eller hvis en kvinde har ti drakmer og taber én drakme, tænder hun så ikke lys og fejer huset og leder ivrigt, lige til hun finder den? Og når hun har fundet den, kalder hun sine veninder og naboersker sammen og siger: 'Glæd jer med mig; thi jeg har fundet den drakme, som jeg havde tabt.' Sådan, siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over én synder, som omvender sig."

Jesus taler i dag til mennesker, der ikke regner alle andre for lige så meget som dem selv. Og han fortæller dem om mennesker, der har lært at regne med tilgivelsen og kærligheden hos Jesus.

I.

1. JESUS TALER TIL MENNESKER, der ikke regner alle andre for lige så meget som dem selv.

Hvem regner andre lige så meget som sig selv? Det gør vi. Vi har lært det af Kristus. Vi har lært, at toldere og skøger også tæller med som mennesker hos Gud. For Jesus Kristus gav sådanne mennesker nyt liv. Vi har lært det - teoretisk. Men hvordan viser det sig i praksis?

Hvis det er vores holdning, at alle mennesker er lige så meget værd som vi selv, så sætter vi vor næste lige så højt som os selv. Da kender vi ikke til nedsættende tanker om andre mennesker. Vi kender heller ikke til foragt for nogle, som - måske selvforskyldt - er kommet langt ud. Så ville vi søge efter vor næstes hjerte og spørge, hvordan han har det - i stedet for at være så fyldt af os selv.

2. Men der da ikke forskel på mennesker? Er der ikke forskel på et menneske, som har levet ærligt og den, som har svindlet og snydt og gjort sig rig på andres bekostning? Jo!

Der er forskel på bedrageren og den ærlige. Hvad skal vi have med bedrageren at gøre. Har han ikke sat alt over styr ved at bedrage sin næste. Hvordan skal vi da kunne regne ham for noget. Har han ikke mistet retten til at blive vist tillid?

Vi kan ikke bare se bort fra virkeligheden. Og det er jo virkeligheden eller i hvert fald en vigtig del af virkeligheden.

Men det er heller ikke nødvendigt for at regne andre mennesker lige så meget som os selv.

Det, vi behøver derimod at se hele virkeligheden og andre og om os. Og den viser Jesus os i lignelserne om det mistede får og den forsvundne mønt. Det er den tids trofaste tempelgængere / kirkegængere, han taler til: "Hvis en af jer har 100 får. ..."

3. Men kunne det overhovedet tænkes, at farisæere og skriftkloge: håndværkere og belæste mennesker havde 100 får?

I gamle testamentes tid var hyrden et nobelt symbol. Moses var hyrde. David var hyrde. Og Gud beskriver sig selv som folkets hyrde.

Det var et fint billede at tænke på. Men det var utænkeligt for dem, at de selv skulle være hyrder. På Jesu tid blev hyrder betragtet som urene mennesker, beskidte og uærlige mennesker. Dels fordi de var mere sammen med dyr end med mennesker. Deres arbejde hang ved dem. Og dels fordi de havde det rygte, at de ofte lod deres dyr græsse på andres marker. Tyvepak.

Derfor er det provokerende, når nu Jesus siger til disse mennesker: "Hvis en af jer har 100 får ..." Jesus støder deres selvagtelse. De tænker: "Vi er absolut ikke hyrder!" Men tænk nu, hvis I var det. Og hvis et af jeres får løb væk og forsvandt?

4. "Hvis en af jer har 100 får og mister ét af dem?" Sådan er det faktisk med Gud. Han kan sammenlignes med en hyrde. Han har påtaget sig et urent og beskidt erhverv.

... "Hvis nu det var jeres erhverv at være fårehyrde, ville I så gøre forskel på jeres får? De er alle får. De har alle uld. De behøver alle at blive ført af en hyrde. For de kan alle fare vild. De kan alle gå fortabt."

5. Sådan er det med mennesker - set fra Guds synsvinkel.

- Vi ved det for det første, fordi Gud har skabt hvert eneste menneske. "Gud skabte mennesket i sit billede" (1.Mos.1). Derfor kan ethvert menneske sige med Salme 139: "Du har dannet mine nyrer, vævet mig i moders liv. Jeg vil takke dig, fordi jeg er underfuldt skabt; underfulde er dine gerninger." Gud kan ikke bare lade sin skabning - mennesket - synke ned i fortabelse og ulykke. Han opsøger det for at frelse det (Es.57,15-16).

- Vi ved det for det andet, fordi Gud har vist sig som hyrde. Han har sendt sin Søn, Jesus, som siger: "Jeg er den gode hyrde, den gode hyrde sætter sit liv til for fårene" (Joh.10). Han påtog sig et beskidt arbejde. Og han lader sig ikke hindre af mennesker, som føler sig renere end andre. Han spørger: "Hvad hvis det var jer, der var hyrder? Hvad ville I gøre?"

Det er jo også budskabet i lignelsen om hyrden og det mistede får. Hyrden ejer fåret. Det er hans. Og han frelser det, når det er tabt og fortabt.

Sådan taler han til os, som ikke regner alle andre for lige så meget som os selv!

II.

6. JESUS TALER OM MENNESKER, der har lært at regne med tilgivelsen og kærligheden hos Jesus. Han taler om mennesker, som plejede at holde sig nær til ham for at høre ham, nemlig tolderne og synderne, den tids bedrager og umoralske mennesker. Han havde fællesskab med dem. Fællesskabet var ikke et fællesskab på synderes og tolderens præmisser, men på Jesu præmisser.

7. Når vi hører, hvad han sagde til dem og om dem, så forstår vi, at Jesus ikke gjorde umoral lig med moral, eller bedrag lig med ærlighed. Han talte om fortabelse. Han kaldte tingene ved rette navn. Men han gjorde det, så der var håb. Håb for disse mennesker. De holdt sig til ham, fordi de havde lært om tilgivelse og kærlighed - og havde modtaget den personligt.

Her var der tale om, at der blev lagt mærke til og sørget for den ene ud af 100 får, og den ene ud af 10 mønter (drakmer). Disse mennesker havde lært, at Gud regner med den enkelte.

8. Og hvem af os kender ligner ikke - dybest set - toldere og syndere! Du ringeagter måske dig selv for, hvad du har gjort. Du kan sagtens genkende den tanke, at der ikke er nogen vej tilbage til fællesskab med Gud. Du kender til frygten for, at fortabelsen allerede er indtrådt for dig.

Når du hører Jesus tale om moral - og ærlighed - så vil du i første omgang erfare, at dit forhold til Gud står værre til, end du selv forestiller dig. Han lader ikke stå til. Ingen har talt om retfærdighed og dom og straf som Jesus.

Ham sammenligner jo også tolderes og synderes situation med et mistet fårs situation. Det er borte. Det finder aldrig selv hjem. Og kvindens ene drakme er væk. Den finder aldrig selv tilbage i hendes pung.

9. Men samtidig må vi jo undre os. For midt i skylden står han der og taler til os som vor hyrde. Han går ikke udenom vanskelighederne. Han forlader de 99 i ørkenen udelukkende med det ene formål at finde det mistede. Og ligesom kvinden i lignelsen tænder lys og fejer og leder ivrigt indtil hun finder sin mønt, sådan opsøger Gud dig i din ensomhed og skyld – og finder dig der, hvor andre havde givet op med at lede.

Derfor er det ikke rigtigt, at der ikke er nogen vej tilbage til fællesskab med Gud for dig. Og du har heller ikke ret i, at fortabelsen allerede er indtrådt for dig. Han - Jesus - er selv gået gennem den brusende fold, han er sprunget over den dybe kløft til dig. Og han har skabt vej gennem bjergkæden - for dig.

10. Gud er en søgende og opsøgende Gud. Han søger for at finde. Han sammenligner gerne sig selv med en beskidt fårehyrde, der går milevidt efter sit mistede får. Og han sammenligner sig gerne med en kvinde, der ligger på knæ ind under bænken og roder i skidtet, for at finde den tabte mønt. Som en kvinde, der ikke kan finde sine husholdningspenge.

Det tabte bliver ikke hjulpet ved, at det finder sig selv, men ved, at det bliver fundet af Gud - af Jesus Kristus, Guds søn. Han kom til os - helt ind i vores liv - gjorde sig til ét med os i den grad, at han også tog vor umoral og vort bedrageri på sig. Han døde i vort sted. Han søgte os og fandt os. Han søger os og finder os, når hans ord når os med trøst og håb.

11. "Alle toldere og syndere plejede at holde sig nær til Jesus for at høre ham." Af samme grund plejer vi også at gå i kirke. Her taler Jesus til os. Han er her. Her finder han os - og derfor kan vi finde ham. Og derfor er her glæde - glæde i Himlen - og glæde fra Himlen. Amen.